

Sygn. akt IIK 246/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łowiczu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Kwiecień - Motylewska

Protokolant: Selena Chlebna , Marcin Kazimierczak

Prokurator: Marzena Orłowska , Elżbieta Antosik-Ziółkowska ,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 października 2015r. , 26 listopada 2015r. , 8 grudnia 2015r. , 11 stycznia 2016r.

sprawy: 1. A. R. zd. R.

córki J. i W. zd. K.

ur. (...) w Ł.

oskarżonej o to, że: I. w dniu 3 kwietnia 2011 roku w Z. i Ł. , woj. (...) zgłosiła telefonicznie w Komendzie Powiatowej Policji w Ł. fakt kierowania w tym samym dniu w stosunku do jej osoby gróźb popełnienia na jej szkodę przestępstwa i uszkodzenia mienia przez P. S. (1) podczas gdy w rzeczywistości takie zdarzenie nie miało miejsca i fałszywie oskarżyła w/w o popełnienie wskazanych czynów,

- tj. o czyn z art. 234 kk i art. 238 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk

II. w okresie od 3 kwietnia 2011r. do 13 listopada 2012r. w Ł. , woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc przesłuchiwaną w charakterze świadka po pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i zatajenie prawdy zeznała:

- w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego za sygn. Ds. 599/11 i nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową w Ł. w dniu 3 kwietnia 2011r. oraz 11 kwietnia 2011r;

- w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Ł. za sygnaturą IIK 380/11 w dniu 19 sierpnia 2011r;

- w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Ł. za sygnaturą IIK 495/12 w dniu 13 listopada 2012r.

nieprawdę co do okoliczności przebiegu zdarzenia z dnia 3 kwietnia 2011r. kiedy to P. S. (1) miał jej grozić popełnieniem na jej szkodę przestępstwa oraz rzucać kamieniami w dom, w którym zamieszkuje , podczas gdy w rzeczywistości takie zdarzenie nie miało miejsca , a co spowodowało skierowanie przeciwko P. S. (1) postępowania karnego o czyn z art. 190 par. 1 kk,

- tj. o czyn z art. 233 par. 1 kk i art. 235 kk i art. 234 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk w zw. z art. 12 kk

2. M. M. (1) zd. R.

córki M. i A. zd. R.

urodz. (...) w B.

o to , że: III. W okresie od 26 października 2010r. do 13 stycznia 2011r. w Ł. , woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru , będąc przesłuchiwaną w charakterze świadka po pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i zatajenie prawdy zeznała:

- w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego za sygn. 1Ds 1535/10 i nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową w Ł.w dniu 26 października 2010r oraz

- w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Ł. za sygnaturą IIK 886/10 w dniu 13 stycznia 2011r,

nieprawdę co do okoliczności pobytu Ł. M. (1) w dniu 5 września 2010r. i zdarzenia z udziałem W. H. (1) , kiedy miała miejsce kradzież mienia na szkodę W. H. (1) oraz kierowanie wobec niego gróźb popełniania przestępstwa , w których to czynów dopuścił się Ł. M. (1),

- tj. o czyn z art. 233 par. 1 kk w zw. z art. 12 kk

IV. w okresie od 19 kwietnia 2011r. do 15 stycznia 2013r. w Ł. , woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc przesłuchiwaną w charakterze świadka po pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i zatajenie prawdy zeznała:

- w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego za sygn. Ds. 599/11 i nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową w Ł. w dniu 19 kwietnia 2011r;

- w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Ł. za sygnaturą IIK 380/11 w dnia 19 sierpnia 2011r oraz w dniu 27 grudnia 2011r;

- w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Ł. za sygnaturą IIK 495/12 w dniu 13 listopada 2012r. oraz w dniu 15 stycznia 2013r.

nieprawdę co do okoliczności przebiegu zdarzenia z dnia 3 kwietnia 2011r. kiedy to P. S. (1) miał grozić popełnieniem na szkodę jej matki A. R. przestępstwa oraz rzucać kamieniami w dom, w którym ona zamieszkuje , podczas gdy w rzeczywistości takie zdarzenie nie miało miejsca , a co spowodowało skierowanie przeciwko P. S. (1) postępowania karnego o czyn z art. 190 par. 1 kk,

- tj. o czyn z art. 233 par. 1 kk i art. 235 kk i art. 234 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk w zw. z art. 12 kk

3. G. R.

syna M. i A. zd. R.

urodz. (...) w Ł.

o to , że:

V. w okresie od 3 kwietnia 2011r. do 13 listopada 2012r. w Ł. , woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka po pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i zatajenie prawdy zeznał:

- w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego za sygn. Ds. 599/11 i nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową w Ł. w dniu 3 kwietnia 2011r. oraz w dniu 9 maja 2011r;

- w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Ł. za sygnaturą IIK 380/11 w dnia 19 sierpnia 2011r.;

- w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Ł. za sygnaturą IIK 495/12 w dniu 13 listopada 2012r. ;

nieprawdę co do okoliczności przebiegu zdarzenia z dnia 3 kwietnia 2011r. kiedy to P. S. (1) miał grozić popełnieniem na szkodę jego matki A. R. przestępstwa oraz rzucać kamieniami w dom, w którym ona zamieszkuje , podczas gdy w rzeczywistości takie zdarzenie nie miało miejsca , a co spowodowało skierowanie przeciwko P. S. (1) postępowania karnego o czyn z art. 190 par. 1 kk,

- tj. o czyn z art. 233 par. 1 kk i art. 235 kk i art. 234 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk w zw. z art. 12 kk

4. Ł. M. (1)

syna J. i B. zd. P.

urodz. (...) w Ł.

o to , że:

VI. w okresie od 26 maja 2011r. do 13 listopada 2012r. w Ł. , woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka po pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i zatajenie prawdy zeznał:

- w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego za sygn. Ds. 599/11 i nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową w Ł. w dniu 26 maja 2011r;

- w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Ł. za sygnaturą IIK 380/11 w dnia 19 sierpnia 2011r.;

- w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Ł. za sygnaturą IIK 495/12 w dniu 13 listopada 2012r. ;

nieprawdę co do okoliczności przebiegu zdarzenia z dnia 3 kwietnia 2011r. kiedy to P. S. (1) miał grozić popełnieniem na szkodę A. R. przestępstwa oraz rzucać kamieniami w dom, w którym ona zamieszkuje , podczas gdy w rzeczywistości takie zdarzenie nie miało miejsca , a co spowodowało skierowanie przeciwko P. S. (1) postępowania karnego o czyn z art. 190 par. 1 kk,

- tj. o czyn z art. 233 par. 1 kk i art. 235 kk i art. 234 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk w zw. z art. 12 kk

Orzeka:

1. Oskarżoną A. R. uznaje za winną dokonania zarzucanego jej w punkcie I aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 234 kk i art. 238 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk i za to z mocy art. 234 kk w zw. z art. 11 par. 3 kk i art. 4 par. 1 kk wymierza oskarżonej karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. Oskarżoną A. R. uznaje za winną dokonania zarzucanego jej w punkcie II aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 233 par. 1 kk i art. 235 kk i art. 234 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to , z mocy art. 233 par. 1 kk w zw. z art. 11 par. 3 kk i art. 4 par. 1 kk wymierza oskarżonej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. Na podstawie art. 85 kk i art. 86 par. 1 kk w zw. z art. 4 par. 1 kk orzeczone wobec oskarżonej A. R. kary pozbawienia wolności łączy i jako jedną łączną wymierza jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. Na podstawie art. 69 par. 1 i 2 kk i art. 70 par. 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 par. 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej A. R. łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;

5. Oskarżoną M. M. (1) uznaje za winną dokonania zarzucanego jej w punkcie III aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycje art. 233 par. 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to , z mocy art. 233 par. 1 kk w zw. z art. 4 par. 1 kk wymierza oskarżonej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
6. Oskarżoną M. M. (1) uznaje za winną dokonania zarzucanego jej w punkcie IV aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycje art. 233 par. 1 kk i art. 235 kk i art. 234 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to , z mocy art. 233 par. 1 kk w zw. z art. 11 par. 3 kk i art. 4 par. 1 kk wymierza oskarżonej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
7. Na podstawie art. 85 kk i art. 86 par. 1 kk w zw. z art. 4 par. 1 kk orzeczone wobec oskarżonej M. M. (1) kary pozbawienia wolności łączy i jako jedną łączną wymierza jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
8. Na podstawie art. 69 par. 1 i 2 kk , art. 70 par. 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 par. 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej M. M. (1) łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;
9. Oskarżonego G. R. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu w punkcie V aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 233 par. 1 kk i art. 235 kk i art. 234 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to , z mocy art. 233 par. 1 kk w zw. z art. 11 par. 3 kk i art. 4 par. 1 kk wymierza oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
10. Na podstawie art. 69 par. 1 i 2 kk , art. 70 par. 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 par. 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego G. R. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;
11. Oskarżonego Ł. M. (1) uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu w punkcie VI aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 233 par. 1 kk i art. 235 kk i art. 234 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to , z mocy art. 233 par. 1 kk w zw. z art. 11 par. 3 kk i art. 4 par. 1 kk wymierza oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
12. Na podstawie art. 69 par. 1 i 2 kk , art. 70 par. 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 par. 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego Ł. M. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;
13. Na podstawie art. 46 par. 2 kk w zw. z art. 4 par. 1 kk orzeka od każdego z oskarżonych na rzecz P. S. (1) nawiązki w kwocie po 1000 (jeden tysiąc) złotych;
14. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. A. kwotę 873,60 (osiemset siedemdziesiąt trzy 60/100) złotych łącznie z podatkiem VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonym z urzędu;
15. Zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 442 (czterysta czterdzieści dwa) złote tytułem zwrotu kosztów sądowych;

Sygn. akt II K 246/15

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Ł. nadzorowała postępowania w sprawie Ds. 599/11, które dotyczyło kierowania gróźb karalnych przez P. S. (1) na szkodę A. R.. Postępowanie prokuratorskie w niniejszej sprawie zakończyło się skierowaniem do Sądu aktu oskarżenia przeciwko P. S. (1) o czyn z art. 190 § 1 kk , gdzie następnie postępowanie toczyło się za sygnaturą IIK 380/11. Wyrokiem Sadu Rejonowego w Ł. z dnia 6 marca 2012 roku zapadłym w tejże sprawie , P. S. (1) został uznany za winnego dokonania zarzucanego mu czynu i skazany na karę grzywny. Następnie Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 2 lipca 2012 roku w sprawie VKa 664/12 uchylił wyrok Sądu Rejonowego i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Sprawa ta następnie toczyła się pod sygnaturą IIK 495/12. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. w tejże sprawie , zapadłym w dniu 15 marca 2013r. uniewinnił P. S. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyrok jest prawomocny.

(okoliczności znane z urzędu)

W toku postępowania przygotowawczego , jak i postępowań sądowych , pouczeni uprzednio o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań , oskarżeni składali zeznania w charakterze świadków na okoliczność przebiegu zdarzenia z dnia 3 kwietnia 2011 roku i wskazali , iż P. S. (1) miał grozić popełnieniem na szkodę A. R. przestępstwa oraz rzucać kamieniami w dom , w którym zamieszkuje A. R.. O fakcie zaistnienia tegoż zdarzenia , A. R. powiadomiła w dniu 3 kwietnia 2011 roku telefonicznie Komendę Powiatową Policji w Ł..

Zeznania potwierdzające sprawstwo P. S. (1) oskarżeni (jako świadkowie) składali:

- A. R. w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego za sygn. Ds. 599/11 i nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową w Ł. w dniu 3 kwietnia 2011r. i 11 kwietnia 2011r, jak również w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Ł. w sprawie o sygn. akt IIK 380/11 w dniu 19 sierpnia 2011 roku , jak również w toku postępowania sądowego w sprawie IIK 495/12 w dniu 13 listopada 2012r.

- M. M. (1) w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego za sygn. Ds. 599/11 i nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową w Ł. w dniu 19 kwietnia 2011 r., jak również w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Ł. w sprawie o sygn. akt IIK 380/11 w dniu 19 sierpnia 2011 roku oraz w dniu 27 grudnia 2011 r. , jak również w toku postępowania sądowego w sprawie IIK 495/12 w dniu 13 listopada 2012r. oraz w dniu 15 stycznia 2013r.

- G. R. w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego za sygn. Ds. 599/11 i nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową w Ł. w dniu 3 kwietnia 2011 r. oraz w dniu 9 maja 2011r. , jak również w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Ł. w sprawie o sygn. akt IIK 380/11 w dniu 19 sierpnia 2011 roku , jak również w toku postępowania sądowego w sprawie IIK 495/12 w dniu 13 listopada 2012r.

- Ł. M. (1) w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego za sygn. Ds. 599/11 i nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową w Ł. w dniu 26 maja 2011 r., jak również w toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Ł. w sprawie o sygn. akt IIK 380/11 w dniu 19 sierpnia 2011 roku , jak również w toku postępowania sądowego w sprawie IIK 495/12 w dniu 13 listopada 2012r.

(protokoły przesłuchania świadków , k. 23-23v , 25v , 28v,30v-31 , 32 v , 38v , 45v-49 , 63-67v)

Z kolei Komenda Powiatowa Policji w Ł. prowadziła , pod nadzorem Prokuratury Rejonowej w Ł. postępowanie w sprawie 1Ds. 1535/10 przeciwko Ł. M. (1) o czyn z art. 278 par. 1 kk i in. , które zakończyło się skierowaniem aktu oskarżenia przeciwko w/w do Sądu. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 28 lutego 2011 roku w sprawie IIK 886/10 Ł. M. (1) został uznany za winnego popełnienia wykroczenia z art. 119 par. 1 kw z art. 190 par. 1 kk na szkodę W. H. (1). W tej sprawie w charakterze świadka, zarówno w toku postępowania przygotowawczego – w dniu 26 października 2010r. oraz w toku postępowania sądowego w dniu 13 stycznia 2011 roku , zeznania składała M. M. (1). Będąc każdorazowo uprzedzona o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznaniami swoimi dała alibi Ł. M. (1) w ten sposób , iż twierdziła , że w dacie zdarzenia objętego wyrokiem w sprawie IIK 886/10 Ł. M. (1) przebywając wspólnie z nią nie mógł dopuścić się zarzucanych mu czynów mających miejsce w dniu 5 września 2010r.

(protokół przesłuchania świadka , k. 334 v , 340 v , wyrok w sprawie IIK 886/10)

Ustalając stan faktyczny w sprawie IIK 495/12 Sąd Rejonowy stwierdził , iż odnośnie zdarzenia mającego miejsce w dniu 3 kwietnia 2011 zeznania świadków A. R. , G. R. , Ł. M. (1) i M. M. (1) należy uznać za niewiarygodne. Sąd Rejonowy wskazał przy tym na okoliczności , które spowodowały zajęcie takiego stanowiska. Sąd dokonał oceny zeznań składanych przez tych świadków w kontekście pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego , ale też nie tracąc z pola widzenia konfliktu między rodziną R. i rodziną H. (wskazać należy , iż rodowe nazwisko żony P. S. brzmi H.), który znalazł przełożenie na osobę P. S. (1).

(uzasadnienie , k. 8-18)

Oskarżona A. R. posiada wykształcenie zawodowe , z zawodu kucharka, wspólnie z mężem prowadzi bar na stacji (...) uzyskując dochód ok. 1400 złotych miesięcznie , właścicielka domu , działki i gospodarstwa rolnego , mężatka , nie posiada nikogo na utrzymaniu , nie karana.

(dane o osobie oskarżonej , k. 530v ; dane o karalności , k. 521)

Oskarżona M. M. (1) zd. R. posiada wykształcenie średnie , z zawodu technolog żywności uzyskująca dochody ok. 1000 złotych miesięcznie , bez majątku , mężatka , posiada na utrzymaniu dziecko w wieku 1 rok i 3 miesiące, nie karana.

(dane o osobie oskarżonej , k. 531 ; dane o karalności , k. 520)

Oskarżony G. R. posiada wykształcenie średnie , z zawodu kierowca , osiąga dochody w wysokości 1600 złotych , bez majątku , kawaler , nie posiada nikogo na utrzymaniu , nie karany.

(dane o osobie oskarżonego , k. 531 ; dane o karalności , k. 522)

Oskarżony Ł. M. (1) posiada wykształcenie średnie , z zawodu hydraulik , uzyskujący dochody w wysokości ok. 2000 złotych , współwłaściciel działki o powierzchni 1000m² , żonaty , posiada na utrzymaniu dziecko w wieku 1 rok i 3 miesiące , karany.

(dane o osobie oskarżonego , k. 531 v ; dane o karalności , k. 372)

W toku postępowania przygotowawczego oskarżona A. R. nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i wyjaśniła , iż P. S. (1) był u niej w nocy z soboty na niedzielę , groził jej i rzucił kamieniem. Sprawa z H. i S. zaczęła się już jak jej córka miała 16 lat i której pozwoliła zeznawać na korzyść państwa U.. Od tego momentu są wieczne z nimi problemy. Był konflikt z zięciem , z córka , a teraz przeszło na oskarżoną. Wszystko , co oskarżona mówiła jest prawdą , nigdy nie skłamała , najbardziej konfliktowy jest H. , który wciągnął w to S. , wszyscy o tym wiedzą , ale nikt nie pójdzie do Sądu i tego nie powie. W kolejno składanych wyjaśnieniach oskarżona również nie przyznała się do dokonania zarzucanych jej czynów jak również przekazała przesłuchującym kamień , którym w 2011 roku, w trakcie opisywanego przez nią zdarzenia miał rzucać P. S. (1). Kamień ten wówczas miał trafić w elewacje budynku pomiędzy oknem, a drzwiami , w których stała oskarżona. Kamień ten oskarżona następnie podniosła , pokazywała jeszcze ten kamień funkcjonariuszom policji , po czym zaniósła go do domu i do chwili obecnej leżał on cały czas w domu oskarżonej , pod grzejnikiem. W toku postępowania sądowego oskarżona nie przyznała się do dokonania zarzucanych jej czynów i odmówiła składania wyjaśnień.

Oskarżona M. M. (1) zarówno w toku postępowania przygotowawczego , jak i przed Sądem nie przyznała się do dokonania zarzucanych jej czynów , odmówiła składania wyjaśnień oświadczając jedynie , iż wszystko co uprzednio mówiła , a co dotyczyło zdarzenia z udziałem S. było prawdą.

Oskarżony G. R. w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i wyjaśnił , iż powiedział to co widział , tj. samochód , światła, ten kamień sam się nie rzucił , jeden kamień uderzył w dom , drugi w bramę , ale już dokładnie nie pamięta. Nikt inny nie mógł tego zrobić , bo z nikim innym prócz H. i S. konfliktów nie mają. W toku postępowania sądowego oskarżony nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Oskarżony Ł. M. (1) zarówno w toku postępowania przygotowawczego , jak i przed Sądem nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Odnośnie wyjaśnień złożonych przez oskarżonych, w ocenie Sądu nie zasługują one na wiarę. Oskarżeni, w zakresie postępowań sądowych w sprawach o sygn. akt IIK 380/11 i IIK 495/12 konsekwentnie zaprzeczają swojej winie i utrzymują , iż byli naocznymi świadkami takiego zachowania P. S. (1), które polegało na kierowaniu gróźb pod adresem A. R. i rzuceniu kamieniem w dom, w którym zamieszkiwała w/w.

Tymczasem z ustaleń poczynionych przez Sąd w toku postępowania w sprawie IIK 492/12 jednoznacznie wynika , iż takie zdarzenie nie miało miejsca, a które to ustalenia stały się podstawą do uniewinnienia P. S. (1) od stawianego mu zarzutu. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonych to przyjęta linia obrony obliczona na wykazanie , iż treść ich twierdzeń jest prawdziwa i oparta na zaistniałych okolicznościach. Ta linia obrony okazała się nieskuteczna. Wyjaśnienia oskarżonych , aczkolwiek wzajemnie zgodne, są dla Sądu nieprzekonujące i pozostają w sprzeczności z wiarygodnymi dowodami o charakterze obciążającym dla oskarżonych.

Jak już wcześniej wspomniano , Sąd w postępowaniu w sprawie IIK 495/12 dokonał odmiennych ustaleń w zakresie przedmiotowego zdarzenia , uznając twierdzenia oskarżonych (zeznających wówczas w charakterze świadków) za niewiarygodne.

Analizując treść zeznań i wyjaśnień wyżej wskazanych osób w kontekście ustaleń poczynionych przez Sąd w sprawie IIK 495/12 , uznać należy , iż podawanie przez nich nieprawdy miało charakter zamierzony , a co więcej zostało wcześniej uzgodnione. Nie sposób nie zauważyć , że oskarżeni jako świadkowie w sprawie IIK 495/12 dostosowali swoje zeznania do wersji zaprezentowanej przez A. R. , czyniąc to zresztą w sposób nieudolny , co podkreślił Sąd orzekający w sprawie IIK 495/12. Tym samym tak obmyślony przez wyżej wskazane osoby kierunek obrony nie miał żadnej racji bytu. W ten też sposób należy traktować dowód rzeczowy w postaci kamienia dostarczonego przez A. R. , którym miał rzucać P. S. (1) w budynek , w którym zamieszkiwała. Po pierwsze dziwi fakt , iż oskarżona ujawniła go we własnym domu leżącego pod kaloryferem po upływie czterech lat. Po drugie , Sąd zajął się tą kwestią w trakcie dokonywania ustaleń w sprawie IIK 495/12 i wskazał wówczas rozbieżności co do wielkości kamienia , którymi miał rzucać P. S.. Z zeznań funkcjonariusza policji były to „dwa albo trzy kamienie o średnicy 2-3 cm” , zaś A. R. wskazywała w trakcie składania zeznań , iż był to „duży kamień ważący pół kilo”. Co istotne , wówczas też Sąd podkreślił , iż brak jest możliwości zweryfikowania tych zeznań , bowiem „dowody rzeczowe nie zachowały się , a pokrzywdzona ani nikt z domowników nie uznał za istotne zabezpieczenie ich”. Zatem , dlaczego w toku postępowania w sprawie IIK 495/12 A. R. nie okazała tego kamienia . Trudno przyjąć taką wersję , iż oskarżona o kamieniu zapomniała , skoro zasadniczo przedmiot ten był jednym z priorytetowych dowodów na zasadność stawianych wówczas S. zarzutów, a Sąd zajmując takie stanowisko w uzasadnieniu nie zignorował tego dowodu. Wydaje się zatem , iż w niniejszym postępowaniu oskarżona A. R. znajdując nagle tak istotny dowód (kamień ważący około 1 kg) , chce wykazać swoją niewinność.

Analogicznie potraktować należy wyjaśnienia M. M. (1) w zakresie dotyczącym postępowania , które toczyło się w sprawie IIK 886/10. W sprawie tej Ł. M. (1) był oskarżonym o czyny popełnione na szkodę W. H. (1). M. M. (1) potwierdzając wersję zaprezentowaną przez oskarżonego dążyła do „zniwelowania” jednoznacznie negatywnych dla Ł. M. (1) wersji. Jednakże wersje zaprezentowane przez M. M. (1) , jak i Ł. M. (1) w zakresie w jakim Ł. M. (1) nie mógł popełnić czynów na szkodę W. H. , bowiem w tym czasie przebywał wspólnie z M. M. (1) , a wcześniej faktycznie doszło do spotkania ich obojga z H. , nie wytrzymało konfrontacji z ustaleniami poczynionymi przez Sąd w tej sprawie , skoro ostatecznie Ł. M. (1) został prawomocnie skazany za dwa czyny na szkodę W. H. (1). Ta skłonność M. M. (1) do przedstawiania organom ścigania faktów niezgodnych z rzeczywistością została już wcześniej stwierdzona , w trakcie postępowania , które toczyło się w sprawie IIK 512/09 , kiedy to M. M. (1) występująca wówczas w charakterze oskarżonej , spowodowała , że trzy osoby zeznające w charakterze świadków złożyły zeznania niezgodne z rzeczywistością , ale korzystne dla M. M. (1). Na marginesie wskazać jedynie należy , iż postępowanie to dotyczyło działania M. M. (1) na szkodę A. H. , a więc członka skonfliktowanej z nią rodziny. Tego rodzaju działania podejmowane przez M. M. (1) pozwoliły na stwierdzenie w toku postępowania w sprawie IIK 495/12 , że to właśnie M. M. (1) , niewiarygodna również jako świadek, jest zdolna do podjęcia działań skutkujących składaniem przez inne osoby fałszywych zeznań po to , aby „osiągnąć założony sobie cel procesowy”.

Dokonując oceny zeznań świadka P. S. (1) , to uznać należy , iż w świetle ustaleń poczynionych przez Sąd w sprawie IIK 495/12 , są one wiarygodne. Świadek zasadniczo wskazuje na okoliczności , które podnosił wcześniej , w trakcie postępowań , w których występował w charakterze podejrzanego , jak i oskarżonego. Negował on od początku fakt popełnienia przestępstwa na szkodę A. R. , a stanowisko jego w tej kwestii było konsekwentne.

Za wiarygodne uznać należy również zeznania świadka K. S., który wskazuje w nich na fakt dotyczący spotkania z Ł. i M. M. (1), podczas którego została zarejestrowana rozmowa między tymi osobami. Trudno uznać, iż z rozmowy tej wynika, aby P. S. dopuścił się przestępstwa na szkodę A. R., co zdaje się ta ostatnia chce wykazać.

Nie ma również podstaw do tego, aby kwestionować wiarygodność dokumentacji zgromadzonej w sprawie, na które składały się dokumenty i orzeczenia zapadłe w sprawie IIK 495/12, IIK 380/11 i IIK 886/10.

Sąd nie miał podstaw, by negować wiarygodność powyższych dowodów. Dokumenty te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującą procedurą. Z uwagi na powyższe oraz ze względu na fakt, iż również merytoryczna zawartość dowodów nie była kwestionowana przez uczestników postępowania Sąd wykorzystał je do poczynienia ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie dla pełnego zobrazowania okoliczności, na tle których doszło do bezprawnego zachowania oskarżonych.

Sąd dał również wiarę pozostałemu zgromadzonemu w sprawie materiałowi dowodowemu.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych wyżej ustaleń faktycznych nie budzi wątpliwości, że oskarżeni swym zachowaniem wyczerpali:

- w stosunku do oskarżonej A. R. dyspozycję art. 234 kk i art. 238 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk, jak również dyspozycję art. 233§1 kk i art. 235 kk i art. 234 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk i art. 12 kk

- w stosunku do oskarżonej M. M. (1) dyspozycję art. 233 par. 1 kk w zw. z art. 12 kk, jak również dyspozycję art. 233 par. 1 kk i art. 235 kk i art. 234 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk w zw. z art. 12 kk

- w stosunku do oskarżonego G. R. dyspozycję art. 233 par. 1 kk i art. 235 kk i art. 234 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk w zw. z art. 12 kk

- w stosunku do oskarżonego Ł. M. (1) dyspozycję art. 233 par. 1 kk i art. 235 kk i art. 234 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk w zw. z art. 12 kk

Przedmiotem ochrony jest szeroko rozumiane dobro wymiaru sprawiedliwości. Penalizacja zachowań odpowiadających w/w normom prawnym ma na celu zapobieżenie dokonywania czynności procesowych umyślnie skierowanych na fikcyjne okoliczności. Tymczasem oskarżeni naruszyli te normy prawne, działając ze znanych tylko sobie pobudek.

Analiza twierdzeń oskarżonych – zeznających w charakterze świadków w sprawie IIK 495/12 wykazuje bowiem, iż nie odzwierciedlają one rzeczywistego przebiegu zdarzeń związanych z zajściem, w którym miał brać udział P. S. (1). Ustalenia poczynione w sprawie IIK 495/12 wykazały, iż nie doszło do popełnienia przez niego przestępstwa polegającego na kierowaniu gróźb karalnych na szkodę A. R.. Podobnie rzecz ma się odnośnie zeznań składanych przez M. M. (1) w sprawie o sygnaturze akt IIK 886/10.

Tym samym zeznania oskarżonych uznane zostały za niewiarygodne i sprzeczne z ustalonym stanem faktycznym. Zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem oskarżeni składali zeznania będąc uprzednio pouczeni o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Okoliczności te z kolei powodują, iż oskarżonym można przypisać czyn z art. 233§1 kk. Dodatkowo działanie oskarżonych wyczerpało dyspozycje art. 235 kk i art. 234 kk. Odpowiedzialności z art. 234 kk podlega ten, kto przed organem powołanym do

ścigania lub orzekania w sprawach o przestępstwo fałszywie oskarża inną osobę o popełnienie tych czynów zabronionych. Z kolei odpowiedzialności z art. 235 kk podlega ten, kto przez tworzenie fałszywych dowodów lub inne podstępne zabiegi kieruje przeciwko określonej osobie ściganie o przestępstwo(...) albo w roku postępowania zabiegi takie przedsięwzięje. Dodatkowo oskarżonej A. R. można skutecznie postawić zarzut z art. 238 kk, które penalizuje zachowania polegające na zawiadamianiu o przestępstwie wiedząc, że przestępstwa nie popełniono.

W realiach niniejszej sprawy oskarżona A. R. złożyła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa na jej szkodę przez P. S. (1). Następnie zarówno ona, jak i pozostali oskarżeni składali zeznania obciążające oskarżonego wskazując w nich na podejmowane przez P. S. (1) działania, w tym na rzucaniu kamieniem w budynek zamieszkiwany przez A. R.. W rzeczywistości, co wynika z ustaleń Sądu poczynionych w sprawie IIK 495/12 do przedmiotowego zdarzenia nie doszło, a wszczęte wobec P. S. (1) postępowanie karne w rezultacie zakończyło się jego uniewinnieniem. Analogicznie postępowala M. M. (1) w sprawie IIK 886/10, w której oskarżonym był Ł. M. (1). Składając fałszywe zeznania, dążyła do tego, aby zapewnić Ł. M. alibi i uwolnić go w ten sposób od ciężących na nim zarzutów. Nie może pozostać bez znaczenia dla oceny postępowania oskarżonych fakt, iż pozostają oni od dawna w konflikcie z rodziną H., do której, poprzez zawarcie związku małżeńskiego wszedł P. S. (1) co spowodowało, iż został również w istniejące spory zaangażowany.

Podnieść w tym miejscu należy, iż zgodnie z obowiązującą linią orzecznictwa przestępstwo fałszywego oskarżenia jest przestępstwem formalnym, bezskutkowym, a zatem dokonanie następuje wówczas, gdy przed organem powołanym do ścigania lub orzekania podniesiony zostanie nieprawdziwy zarzut popełnienia przez inną osobę przestępstwa. (por. postanowienie SN z dnia 10.08.2006, IIIKK 61/06, LEX nr 193072...)

Z uwagi na fakt, iż oskarżeni składali zeznania w toku prowadzonych postępowań kilkakrotnie, działając przy tym w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uznać należy, iż działali oni w ramach czynu ciągłego, czemu nie stoi na przeszkodzie fakt, iż przerwy pomiędzy poszczególnymi zachowaniami oskarżonych były znaczne (por. orzeczenie SN z dnia 9 marca 2006 r. VKK 271/05, OSNKW 2006, z. 5.poz. 50).

Wyżej opisane zachowania oskarżonych są karalne i karygodne. Są one również zawinione, gdyż mając możliwość zachowania się zgodnie z prawem postąpili wbrew niemu.

Zachowania oskarżonych cechowały się wysokim stopniem społecznej szkodliwości. W szczególności na ocenę tę wpływ miał fakt, iż od prawdomówności świadków – uczestników postępowania przesłuchiwanym w formie protokolarnej, uzależniona jest prawidłowość wyroków wydawanych przez sądy. Składanie fałszywych zeznań godzi bezpośrednio w wymiar sprawiedliwości, a także w interesy osób, które zostały pokrzywdzone na skutek kłamstw świadków.

Oskarżonym zasadnie można przypisać winę. Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności wyłączających ich odpowiedzialność karną. Oskarżeni pod względem fizycznym jak i psychicznym są zdrowymi mężczyznami i mieli pełną możliwość zachowania się z poszanowaniem obowiązujących przepisów prawa, a pomimo to przepisy te naruszyli. W ocenie Sądu oskarżeni dopuścili się zawinionych czynów zabronionych cechujących się wysokim stopniem społecznej szkodliwości i podlegają odpowiedzialności karnej.

Sąd orzekając w przedmiocie kary uznał za zasadne wymierzenie oskarżonym kary pozbawienia wolności.

I tak oskarżonej A. R. za przypisane jej czyny wyczerpujące dyspozycje art. 234 kk i 238 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, zaś za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 233 par. 1 kk, art. 235 kk i art. 234 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk i art. 12 kk karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, jak również orzekł łączną karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżonej M. M. (1) za czyn wyczerpujący dyspozycje art. 233 par. 1 kk w zw. z art. 12 kk Sąd wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 233 par. 1 kk, art. 235 kk i art. 234 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk i art. 12 kk również karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, jak również orzekł łączną karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżonemu G. R. Sąd za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 233 par. 1 kk, art. 235 kk i art. 234 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk i art. 12 kk wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżonemu Ł. M. (1) Sąd za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 233 par. 1 kk , art. 235 kk i art. 234 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk i art. 12 kk wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sadu kary tego rodzaju i w zakreślonym przez Sąd rozmiarze są adekwatne do omówionego wyżej stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonych oraz stopnia jego winy. Pozwoli na osiągnięcie wobec oskarżonych wszystkich swoich zadań i właściwie kształtować będzie świadomość prawną społeczeństwa.

Sąd uznał, iż właściwości i warunki osobiste oskarżonych uzasadniają przypuszczenie, że pomimo niewykonania kary będą oni przestrzegali porządku prawnego, a zwłaszcza dotychczasowego trybu życia, nie popełnią ponownie przestępstwa. Oskarżeni nie byli dotychczas karani , za wyjątkiem oskarżonego Ł. M. (1) ,ale wcześniejsze przestępstwo godziło w odmienne dobra prawne.

W ocenie Sądu samo zagrożenie możliwością zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności w wymiarze zakreślonym przez Sąd spełni swe cele wobec oskarżonych, zwłaszcza w zakresie indywidualnoprorewencyjnym. Ponadto względy społecznego oddziaływania kary nie sprzeciwiają się jej warunkowemu zawieszeniu.

Z uwagi na powyższe Sąd , na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonym wykonanie kar pozbawienia wolności na okres próby po 2 lata. Okres próby w takim rozmiarze pozwoli na sprawdzenie prawidłowości pozytywnej prognozy zachowania oskarżonych.

Na podstawie art. 46 par. 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonych na rzecz P. S. (1) nawiązki w kwocie po 1000 złotych. Niewątpliwie działanie oskarżonych przyniosło przykre dla P. S. skutki w postaci toczących się postępowań , naruszających jego godność osobistą. P. S. (1) był bowiem oskarżony o dokonanie przestępstwa na szkodę A. R. , którego faktycznie , co wykazało postępowanie sądowe w sprawie IIK 495/12 nie popełnił.

Orzekając o karze i środkach karnych Sąd , mając na uwadze uregulowania wynikające z treści art. 4 par. 1 kk zastosował „starą ustawę”, a więc w brzmieniu ustalonym przed 1 lipca 2015 roku, jako względniejszą dla oskarżonych , a zwłaszcza w stosunku do Ł. M. (1) , u którego fakt uprzedniej karalności wykluczyłyby możliwość orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżeni korzystali z pomocy obrońcy z urzędu. Koszty obrony wyniosły 873,60 złotych i taką też kwotę Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. A. , mając na uwadze stosowne uregulowania Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) z dnia 28 września 2002 roku.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 442 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonych